

[Socialministeren.]

muligt kan forblive i sit eget hjem. Skønnes dette i en konkret situation ikke muligt med det resultat, at der bliver tale om anbringelse uden for hjemmet, eventuelt i form af en fjernelse, må det være hovedopgaven for forsorgen snarest at søge de opståede problemer løst for at muliggøre en hjemgivelse; i denne henseende lægger loven afgørende vægt på, at børne- og ungdomsværnet i forbindelse med dem, der udøver forsorgen, hvad enten det er medarbejdere ved en institution eller plejeforældre, sørger for at opretholde kontakten mellem barnet og den unge og forældrehjemmet, medmindre afgørende hensyn taler derimod.

Selv om forsorgens mål således er snarest at muliggøre en hjemgivelse, kan der dog, når bortses fra de frivillige anbringelser, der jo udgør 75 pct. af samtlige anbringelser, og hvor forældrene jo når som helst kan bringe forsorgen til ophør, opstå ekstraordinære situationer, hvor forsorgen må opretholdes gennem længere tid; i disse tilfælde kan det ikke altid undgås, at barnet i den grad vil være indlevet i sit nuværende miljø, at også dette bliver et moment, som kan komme ind i billedet ved afgørelse af hjemgivelsesspørgsmålet, og afgørelsen af, om barnet skal hjemgives eller ej, må naturligvis altid træffes ud fra hensynet til barnets tarv; dette, at det er barnets tarv, der må have for øje, finder jeg anledning til at fremhæve, idet det kan betyde, at forældrenes interesser må vige, men beskyttelsen af forældrene ligger i disse tilfælde i en adgang til at anke til domstolene i fjernelsessager.

Nu fører fru Hanne Reintoft ind nogle spørgsmål og nogle ting, som ikke har været nævnt i det spørgsmål, der er stillet til mig, bl. a. dette, at der skulle være oppisket en stemning; og omtaler politikernes holdning i en ganske konkret sag; nærmere betegnet Kittysagen. Jeg vil i den anledning blot henstille til fru Hanne Reintoft, at vi betragter disse ting roligt og afventer, hvilket resultat overlæge Gudrun Brun, der som ekspert på dette område nu har fået til

opgave at tale såvel med Kitty og hendes mor som med plejemoderen, kommer til; derfor — og også ud fra den formulering, som spørgsmålet har — har jeg villet svare i mere almindelige vendinger.

Hanne Reintoft: Jeg må takke ministeren for svaret, og jeg må da medgive, at det ikke er særlig svært for os, der står her, at tage sagen roligt — vi har jo ikke så mange følelser impliceret i den.

Jeg takker, fordi jeg har fået en redegørelse vedrørende ånden i børne- og ungdomsforsorgsloven; det er netop den, jeg mener skal fastholdes. Jeg mener ikke, den er blevet fastholdt i det foreliggende tilfælde — det var det, jeg gerne ville gøre vrøvl over — og jeg er lidt forurologet over, at man fortsat mener, at der er sket noget rigtigt i denne sag. Vi har set, at man har forsømt børneværnets pligt til at holde kontakt med barnets hjem, og at det, at man har begået en forsømmelse fra myndighedernes side, nu bruges som modargument for ikke at hjemgive et barn. Man har også set, at allerede omstødte planer om et ophold på en af vore udmærkede børnepsykiatriske afdelinger pludselig er blevet stillet op, som om det var det værste, der kunne ske et barn. En meget farlig tendens hos myndighederne.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg må stadig have lov at henstille til fru Hanne Reintoft, at man ikke tager ensidig stilling i denne sag, og at man overhovedet ikke tager stilling, før vi får den udtalelse, som landsnævnet i sit sidste møde har anmodet om; nemlig en udtalelse om, hvad Kittys eget ønske er.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* til socialministeren:

„Vil ministeren overveje at gennemføre dels en lang, daglig besøgstid på vore børneinstitutioner, dels adgang til at dække transportudgifter til institutionerne for vanskeligt stillede forældre?“